

Élet írta történet

A következő történet mailen érkezett szerkesztőségünkbe, igaz, névtelenül. Egyáltalán nem csodálkoztunk.

„Találkoztam egy aranyos úriemberrel, és beleszerettem. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy összeházasodunk, óriási áldozatot hoztam: lemondtam kedvenc ételmről, a babról. Néhány hónappal később, épp a születésnapomon, útban hazafelé elromlott az autóm. Mivel vidéken élünk, felhívtam a férjemet, elmondtam, mi történt, és hogy valamivel később jövök. Utam egy kis étterem mellett vezetett, s hirtelen sült bab illata csapta meg az orromat. Nem tudtam ellenállni. Pár kilométert kellett megtennem hazáig, így – gondoltam –, amíg hazaérek a bab összes kellemetlen következménye elillan. Be mentem a restibe, s pár pillanat alatt befaltam három adag sült babot. Úton hazafelé nagyon igyekeztem, hogy kiengedjem a gázokat, melyeket emésztőrendszerem termelt.

Otthon láthatóan izgatottan várt a férjem, s bejelentette: „drágám, ma este nagy meglepetést tartogatok számodra”. Erre bekötötte a szememet, és az asztalnál levő székemhez vezetett. Leültem, de amint le akarta venni szememről a kendőt, megszólalt a telefon. Meg kellett ígérnem, hogy nem nyúlok a kendőhöz, amíg vissza

nem tér. Ott ültem bekötött szemmel, a megevett babok pedig megállíthatatlanul termelték a gázokat a beleimben. Kibírhatatlan volt a nyomás, s mivel férjem kiment, kihasználtam az alkalmat, átbillentem a szék egyik oldalára, és kiengedtem a kiengednivalót. Nemcsak hogy hangos volt a rött, hanem éktelenül bűdös is. Az ölemben levő papírszalvétával nagyon erőteljesen legyeztem a levegőt magam körül, majd újra bilitentem egyet, és három további ágyúdőrejt engedtem ki. Mit ne mondjak, hiába hessegettem a bűdös levegőt. Figyeltem a távolban folyó beszélgetést, és lelkiismeret-furdalás nélkül még percekig „lazítgattam”... Amint meghallottam, hogy férjem elköszönt a telefonálótól, még legyintettem egyet-kettőt a szalvétával, s újra az ölembé helyeztem. Már semmi sem feszített, jól éreztem magam, s úgy gondoltam, az ártatlanság képe is kiült az arcomra. Még hogy én eregettem volna?! Férjem elmondta, kivel telefonált, bocsánatot kért, hogy sokáig időzött, és megkérdezte, nem csaltam-e, nem lesekkedtem-e a kendő alól. Természetesen, nem – mondtam, és abban a pillanatban már le is rántotta a szememről a kendőt. Tizenkét vendég kórusban zengte: „Happy Birthday”. Elájultam.” (ú)